

Tanec protikladů

Je třeba pochopit několik
velmi základních věcí.

Za prvé muž a žena jsou si navzájem na jedné straně dvěma polovinami a na straně druhé protiklady. To, že jsou protiklady, je k sobě přitahuje. Čím dál jsou od sebe, tím hlubší je jejich přitažlivost. Čím jsou odlišnější, tím víc půvabu, krásy a přitažlivosti je mezi nimi. V tom však zároveň spočívá i problém.

Když se k sobě přiblíží, chtějí se dostat ještě blíž, chtějí spolu splynout, stát se harmonickým celkem – jenomže veškerá přitažlivost mezi nimi stojí na protikladech, přičemž harmonie vychází z překonání protikladů.

Proto působí milostný vztah spoustu problémů a velké trápení – pokud ovšem není velmi uvědomělý.

Všichni milenci mají problém.

Není to osobní problém; spočívá v samotné povaze věcí.

Říká se tomu zamilovat se – padnout do lásky*. Milenci neumějí vysvětlit, proč je to k sobě tak neodolatelně táhne. Ani si neuvědomují, co se za tím skrývá, jaké podvědomé důvody. A proto se děje něco zvláštního: nejšťastnější milenci jsou ti, kteří se nikdy nesetkají. Jakmile se setkají, tentýž protiklad, který vyvolal přitažlivost, se stane konfliktem. Na všechno se dívají jinak, všechny jejich postoje a přístupy jsou odlišné. Přestože mluví stejným jazykem, nerozumějí si.

Muž se dívá na svět jinak než žena.

Tak například muž se zajímá o vzdálené věci – o budoucnost lidstva, o daleké hvězdy, o život na jiných planetách. Žena se těm nesmyslům jenom směje. Ona se zajímá pouze o velmi malý, uzavřený kruh – o sousedy, o rodinu, o to, kdo s kým koho podvádí nebo čí manželka se zamilovala do rodinného řidiče. Její zájmy jsou velmi lokální a velmi lid-

---

* V angličtině zamilovat se = *to fall in love*, doslova „padnout do lásky“ (pozn. překl.).

ské. Netrápí ji reinkarnace ani otázka života po smrti. Její zájmy jsou pragmatičtější. Zají- má se o současnost, o to, co je tady a teď.

Muž není nikdy tady a teď. Je pořád někde jinde.

Pokud jsou si oba partneři vědomí toho, že se jedná o setkání protikladů, že není třeba dělat z toho problém, pak mají skvělou pří- ležitost pochopit a obsáhnout zcela opačný pohled na svět. Pak může být společný život muže a ženy krásně harmonický. Jinak to ale bude neustálý boj.

Jistě, občas je i svátek – není přece mož- né bojovat čtyřicet hodin denně, jeden si musí chvíli odpočinout, nabrat síly do dalšího boje. Muži a ženy spolu žijí už celá tisíciletí, a přesto si jsou stále cizinci – což je jeden z nejpodivnějších jevů pod sluncem. Nepřestávají plodit a rodit děti, a přesto jsou si stále cizí. Ženský a mužský přístup k vě- cem je tak odlišný, že pokud se vědomě, me- ditativně nesnaží, nemají šanci žít v míru.

Žena myslí intuitivně, muž myslí intelek- tuálně, a tudíž se nesetkávají. Žena prostě bez přemýšlení přeskočí rovnou k závěru. A muž

se k závěru dopracovává krok za krokem. Muž se o to namáhavě snaží, ale žena do toho prostě skočí. Cítí to intuitivně.

Proto není možné ženu podvést, hlavně ne vlastní ženu. Prostě to nejde, ještě nikdy se to nikomu nepodařilo. Žena vás prokoukne, protože ona se dívá jinak než vy. Ona vejde zadním vchodem, zatímco vy jste ani netušili, že vůbec nějaký zadní vchod máte! Vy jste vše připravili u hlavního vchodu a ona zatím přijde zadem a hned je jí všechno jasné.

Muž přijde domů připravený. Předem si nacvičí, co řekne, co odpoví. Ale jakmile se podívá na svou ženu, všechno nacvičené je fuč a on jen koktá jako malý kluk. Dokonce i tak mocný muž jako Napoleon se velice bál žen. Hrozně se bál své vlastní ženy, protože ho uměla prokouknout.

Mužova mysl běhá sem a tam, mysl ženy je přímá jako šíp. Neposlouchá, co říkáte, podívá se vám do očí a slyší, *jak* to říkáte. Všimne si, jak se vám třese ruka, jak jí uhýbáte pohledem. Neposlouchá, co říkáte – to není podstatné, ví, že je to jen pohádka, kterou jste si narychlo vymysleli cestou z hospody. Dobře si však všímá řeči vašeho těla.

Řeč těla je totiž upřímnější, protože tu jste se ještě nenaučili mít pod kontrolou a s její pomocí klamat.

Žena se nedopracovává k závěrům logicky, ale s pomocí tušení, jež jsou většinou správná. Logika může selhat, ale tušení ne. Žena používá intuici, zatímco muž používá jenom intelekt. A intuice rozhodně pozná realitu zadními dvířky. Intelekt prostě jen tluče na hlavní vchod, ale nikdo mu neotvírá. Zato zadní vchod je stále odemčený.

Muž se dokáže ke každému problému postavit intelektuálně. Bojí se ženy, protože ta se k problémům staví velmi intuitivně, instinktivně. Žádná žena není intelektuální – inteligentní samozřejmě ano, ale ne intelektuální. Ženská inteligence je zcela jiného druhu než mužská. Mužova inteligence je podstatou jeho intelektu, ale u ženy inteligence vyvěrá z intuice. Nemají žádnou společnou půdu – není pro ni místo. Jedná se o dva protiklady, a právě to je k sobě přitahuje. Protože neumí jeden druhého pochopit, panuje mezi nimi tajemství a toto tajemství je velmi lákavé.

Ve skutečnosti můžete milovat jednu ženu celý život, a přesto ji nikdy nepochopíte. Zů-

stane pro vás záhadnou, nepředvídatelnou. Žena žije spíš náladami než myšlenkami; je spíš jako počasí než jako stroj. Milujte ženu a sami to zjistíte: Ráno je zataženo, žena je smutná, ale za chvíli – nic zvláštního se nestalo a mraky jsou pryč; už je zase sluníčko a ona si zpívá. Pro muže je to neuvěřitelné!

Co za nesmysl se to se ženou děje?

Ano, je to nesmysl, protože z mužova pohledu musí být na všechno rozumné vysvětlení. „Proč jsi smutná?“ Žena prostě řekne: „Jsem smutná.“ Muž to nechápe. Pro smutek přeci musíte mít nějaký důvod. Ale být smutný jen tak? „Proč jsi veselá?“ Žena řekne, že má prostě radost. Žije náladami.

Pro muže je těžké žít se ženou... protože když jsou věci racionální, dají se ovládat a řídit. Ale když jsou věci iracionální – přicházejí a odcházejí jen tak, zničehonic – to se dá jen těžko ovládat. Žádný muž ještě nikdy nedokázal ovládnout žádnou ženu. Nakonec přizná porážku a snahy o kontrolu se vzdá.

Muž má větší sklon argumentovat. To už ženy pochopily: když se začne argumentovat, muž vyhraje. Proto ženy neargumentují, ale bojují. Rozzlobí se a to, čeho nemohou do-

sáhnout logikou, dosáhnou hněvem. A muž si pak myslí: „Proč dělá z takové maličkosti takovou vědu?“ A nakonec raději souhlasí.

Žena má své vlastní argumenty: házení talířů. Jsou to ovšem takové talíře, které už bylo potřeba rozbít. Určitě nerozbije ty nejlepší a nejhezčí. Anebo uhodí muže polštářem, avšak polštář nikomu doopravdy neublíží. Bojuje velmi neagresivně, jen s měkkým polštářem. Hází po muži věcmi, ale nikdy se do něho doopravdy nestrefí. Míří jen kolem. Ale stačí to na pořádný rozruch, a to je přesně to, oč jí jde. Jen ať celá ulice ví, co se děje! To muže přinutí, aby se styděl. Začne ji prosit: „Promiň mi to. Neměl jsem pravdu, je mi to jasné.“ A když už je pak zase klid, muž na hádku rychle zapomene. Po příchodu domů se zhluboka nadechne a připraví se na cokoli iracionálního, co by se zase mohlo stát.

Polovina světa, vnějšího světa, objektivního světa se musí brát s rozumem. Takže když se jedná o něco, co se týče vnějšího světa, je zde větší pravděpodobnost, že má pravdu muž. Ale kdykoliv se jedná o svět vnitřní, je větší pravděpodobnost, že má pravdu žena, protože tam rozum není potřeba. Když tedy

půjdete kupovat auto, poslechněte muže, a když se budete rozhodovat, do kterého kostela jít, dejte na ženu. Ovšem pokud máte ženu, tak si ani to auto nevyberete sami – vybere ho ona. A nejen to: sedne si do zadu a odsud ho bude řídit!

Muž a žena se musí shodnout na tom, že co se týče světa věcí a objektů, muž má většinou lepší odhad a větší pravdu. Funguje logicky, je vědecky založený, je „západnější“. Žena, která funguje spíše intuitivně, je „východnější“, spirituálnější. Je pravděpodobné, že ji její intuice zavede na správnou cestu. Proto když chcete jít do kostela, jděte za svojí ženou. Ona má lepší cit pro věci týkající se vnitřního světa. Když někoho milujete, postupně na to přijdete. Mezi milenci tak dojde k nevyslovené domluvě, kdo v čem bude mít pravdu.

A láska má vždycky pochopení.

Muž je ten, kdo věci dělá. Žena je ta, kdo miluje, ne ta, kdo něco „dělá“. Muž je mysl, žena je srdce. Muž umí tvořit, ale neumí dát zrod novému životu. K tomu je zapotřebí vnímavost, schopnost přijímat. Tak jak to umí země: padne do ní semínko, zmizí pod zemí a jednoho dne se vynoří nový život. Stejně se narodí dítě. Ke

zrodu života je zapotřebí děloha – pro narození dítěte, pro zrod božství, či pro zrod vašeho nového Já. Musíte se stát dělohou.

Žena je trpělivá. Jen si představte muže, který by měl ve svém břichu devět měsíců dítě! To by neunesl. Ženy jsou mnohem tolerantnější, snesou toho víc. Odkud tato jejich síla pochází? Z jejich vnímavosti.

Když jste ten, kdo věci *dělá*, vyčerpáváte se. Když se muž a žena milují, muž je posléze vyčerpaný, ale žena se cítí osvěžená, obohacená, jelikož je ta, kdo přijímá. Během milování muž ztrácí energii, ale žena ji získává. Právě proto jsou ženy na celém světě potlačované. Kdyby nebyly potlačované, muže by to zabilo! Žádný muž by nedokázal uspokojit žádnou ženu. Žena se může milovat s tuctem lidí za noc a pořád bude svěží a plná energie. Muž se dokáže pomilovat jen jednou a i z toho je vyčerpaný. Muž energii vydává, žena ji vstřebává.

Žena čeká – ne že by nemilovala, ona nemírně miluje; žádný muž nemiluje tak hluboce – ale čeká. Spoléhá na to, že všechno nastane ve správný čas a že není dobré spěchat. Žena není napjatá, je plná energie. Odtud vychází ženská krása.